

godt klædt personalet på til at kunne varetage den her opgave.

Vi har også lagt meget vægt på, at vi kommer til at følge udviklingen i, hvordan det her så vil forløbe med evaluering og med, at vi har fået tilsagn om at mødes en gang om året. Det er væsentligt, og det er ikke mindst væsentligt, fordi vi også er opmærksomme på, at der ligger en lang række høringssvar, kritiske røster og bekymrede røster. Vi er opmærksomme på dem. Derfor er det væsentligt, at vi har mulighed for at vende tilbage og sige: Hvordan fungerer det her så i praksis?

Vi skal bare huske, at den her lovgivning skal gælde både for alle dem, der selv formår at finde en løsning – de får så her mulighed for at kunne læne sig op af et regelsæt – og i alle de sager, som er langt mere problematiske, nemlig tvistsagerne. Vi skal hele tiden huske, at alle sager skal afgøres, så det er barnets perspektiv, der er forrest, og derved barnets tarv, som er afgørende. Det er det, vi ønsker med den her lovgivning.

Så vil jeg godt her til sidst tage fat i et par ting, som ikke blot lægger sig op ad det her forslag, men som også gælder generelt:

Det ene er statsforvaltningens, skal vi kalde det skandaløse ophobning af sager p.t. Efter den 1. januar, hvor statsforvaltningerne kom til i forbindelse med kommunalreformen, havde vi fået et klart løfte fra den daværende minister, som gik på, at det selvfølgelig ville komme til at fungere. Men vi må konstatere, at der er børn, der altså mister samvær, og der er ventetider på flere måneder, og det er ikke muligt at få sagerne løst. Der vil jeg godt bede ministeren om i dag også at kommentere, hvad ministeren har tænkt sig, for det er regeringens ansvar, at vores statsforvaltninger rent faktisk ikke er i stand til at løfte opgaven. Jeg ønsker ikke at gå efter personalet, men jeg ønsker at sikre, at samværsager, skilsmisssager, rent faktisk kan blive behandlet af hensyn til børnene.

Det andet og sidste, jeg godt vil tage fat i, er den flig, som faktisk er en stor sag, også i den her sammenhæng. Det er spørgsmålet omkring økonomien. Vi har et dybt forældet system i dag, hvor der er behov for at få moderniseret ikke bare omkring børnebidrag, men omkring økonomien generelt. Vi har fået tilsagn om at få nogle papirer på det, og at vi skulle tage fat i det. Jeg vil godt sige, at vi betragter det som noget, der haster, og det haster i den grad. Vi har noget, der er så forældet, så jeg håber, ministeren vil give tilsagn om, at vi meget hurtigt kommer i

gang med at se på de økonomiske aspekter. Det skylder vi også disse familier, som rent faktisk har behov for et svar.

Jeg håber, ministeren vil kommentere disse to punkter.

Formanden:

Tak til fru Lissa Mathiasen. Så er det hr. Martin Henriksen som ordfører.

Martin Henriksen (DF):

Lovforslaget bygger på den politiske aftale, som et enigt Folketing har indgået kort før jul. Lovforslaget har til hensigt at ændre ved den gældende lovs principper, så det bærende element fremover bliver barnets ret til begge sine forældre.

Udgangspunktet er, at forældrene har fælles forældremyndighed også efter en samlivsophævelse. Retten kan endvidere kun ophæve den fælles forældremyndighed, hvis der foreligger tungtvejende grunde hertil. Samtidig kan retten træffe afgørelse om, hvor barnet skal bo.

Lovforslaget medfører en ny tilgang til begrebet forældremyndighed, hvor det ikke længere kræves, at forældrene er enige om samtlige spørgsmål vedrørende barnet. Det centrale er barnets ret til begge sine forældre. Dermed er der lagt op til, at man styrker hensynet til barnets tarv.

Dansk Folkeparti ønsker, som det gøres med lovforslaget, at ansvarliggøre forældrene og så vidt muligt skåne barnet for at tage stilling til fordel for enten sin far eller sin mor.

Forældrene deler som udgangspunkt udgifterne til transport af barnet til og fra et samvær, og dette er efter Dansk Folkepartis opfattelse et fælles ansvar. Bopælsforælderen vil med lovændringen fremover kunne søge om tilskud til transport på lige fod med samværsforælderen i dag.

Kl. 14.25

Bopælsforælderen skal som noget nyt varsle den anden forælder i forbindelse med flytning, og statsforvaltningen kan afgøre, om det er i barnets interesse at flytte væk fra sin veinnekreds eller flytte væk fra den anden forælder. Såfremt der er fælles forældremyndighed og bopælsforælderen agter at flytte til udlandet, kan ikkebopælsforælderen nedlægge veto.

Jeg medgiver, at det kan virke hårdt og kontroversielt, men det har været helt afgørende at slå fast, at når man bringer et liv til verden, påhviler der en et stort ansvar, og barnet bør ikke